

...van de eerste ook exposant, schuilt niet in een doortimmerd vertoog of sterk thematisch kader; wel in het bijeenbrengen van een visueel harmonieus ensemble. Ze kunnen kijken. Hun samenstelling deugt. *Staged City* toont veertien kunstenaars, onder wie Maria Barnas, Paulien Oltheten, Rogier Taminiau en Robbie Cornelissen. Hun werk lijkt wel speciaal voor de tentoonstelling gemaakt.

Een eigenschap frappeerde me meer dan de rest: de afkeer van grootstedelijke brouhaha. Voor een tentoonstelling die zijdelings handelt over de stad is *Staged City* opvallend verstillend. Er komt amper een mens in voor. Afgezien van Lucas Lenglets nervus heen en weer vliegende vogeltjes in langwerpige kooi (ik wist hoe ze zich voelden, ik was op de KunstRAI geweest), zijn levende wezens sowieso schaars. Hier beziet men de stad als constructie, als decor.

Dan denk ik aan *Arcadia*, een film van Noordkamp zelf, die bestaat uit enkele statische shots van een landerig plaatsje op Sicilië. Het is zo'n plek waar je 's middags niets anders hoort dan het klapperen van de was in de wind - ik kon me de twee stokoude caissières in de plaatselijke *supermercato* er direct bij voorstellen. Ik denk ook aan de dun geschilderde, licht unheimische interieurstukken van Arjan van Helmond. Mooi, zo'n vloer met driehoekige plavuizen, maar wat beweegt daar achter het gordijn?

Eervolle vermelding: *One Swimming Pool* van Elisabeth Tonnard. Zij fotografeerde een van de zwembaden uit Ed Ruscha's *Nine Swimming Pools*-boek, blies de foto op tot het formaat van een levensgroot exemplaar, knipte het op in onafhankelijke pagina's en deed er een kalfje omheen; nu had ze een draagbaar zwembad.

In Arti lag een deel van dat bad uitgespreid. Het blauwe oppervlak fonkelde aanlokkelijk. Het oogde koel; het oogde verkwikkend. Ik weerstond de verleiding te gaan pootgebaden en dook het stadsgewoel in. Kopje onder, tussen de toeristen op het Rokin.

...van de eerste ook exposant, schuilt niet in een doortimmerd vertoog of sterk thematisch kader; wel in het bijeenbrengen van een visueel harmonieus ensemble. Ze kunnen kijken. Hun samenstelling deugt. *Staged City* toont veertien kunstenaars, onder wie Maria Barnas, Paulien Oltheten, Rogier Taminiau en Robbie Cornelissen. Hun werk lijkt wel speciaal voor de tentoonstelling gemaakt.

Een eigenschap frappeerde me meer dan de rest: de afkeer van grootstedelijke brouhaha. Voor een tentoonstelling die zijdelings handelt over de stad is *Staged City* opvallend verstillend. Er komt amper een mens in voor. Afgezien van Lucas Lenglets nervus heen en weer vliegende vogeltjes in langwerpige kooi (ik wist hoe ze zich voelden, ik was op de KunstRAI geweest), zijn levende wezens sowieso schaars. Hier beziet men de stad als constructie, als decor.

Dan denk ik aan *Arcadia*, een film van Noordkamp zelf, die bestaat uit enkele statische shots van een landerig plaatsje op Sicilië. Het is zo'n plek waar je 's middags niets anders hoort dan het klapperen van de was in de wind - ik kon me de twee stokoude caissières in de plaatselijke *supermercato* er direct bij voorstellen. Ik denk ook aan de dun geschilderde, licht unheimische interieurstukken van Arjan van Helmond. Mooi, zo'n vloer met driehoekige plavuizen, maar wat beweegt daar achter het gordijn?

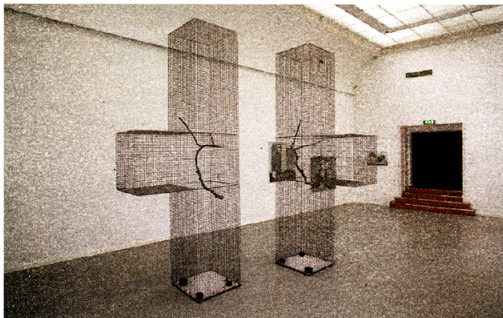
Eervolle vermelding: *One Swimming Pool* van Elisabeth Tonnard. Zij fotografeerde een van de zwembaden uit Ed Ruscha's *Nine Swimming Pools*-boek, blies de foto op tot het formaat van een levensgroot exemplaar, knipte het op in onafhankelijke pagina's en deed er een kalfje omheen; nu had ze een draagbaar zwembad.

In Arti lag een deel van dat bad uitgespreid. Het blauwe oppervlak fonkelde aanlokkelijk. Het oogde koel; het oogde verkwikkend. Ik weerstond de verleiding te gaan pootgebaden en dook het stadsgewoel in. Kopje onder, tussen de toeristen op het Rokin.

Amsterdam, 5 juni

Staged City, de nieuwe groepstentoonstelling in Arti, is geweldig, maar waar gaat-ie eigenlijk over? De samenstellers reppen van kunstenaars die 'hun blik richten op de stedelijke omgeving', zij het niet direct, maar als 'inspiratiebron, vertrekpunt of metafoor voor het uiteindelijke werk'. De stad als metafoor voor een kunstwerk, het zijn het soort frasen waarmee je de deur in principe voor zo'n beetje iedereen openhoudt. Echt concreet is niet de bedoeling. Is dat erg? Dat valt mee. De kracht

Two Cages with Annex van Lucas Lenglet op *Staged City*. Foto Martijn van Mierlo